

Ηλίας — Αριθμός Δώδεκα

Κάθε κοιλάδα θα υψωθεί

Jeff Pippenger

2023-10-17

Εξακολουθούμε να εξετάζουμε τον Ηλία ως προφητικό σύμβολο. Ο Ηλίας ανήγγειλε στον Αχαάβ ότι δεν θα υπήρχε βροχή, παρά μόνον με τον λόγο του, επί τρία έτη.

Και ο Ηλίας ο Θεσβίτης, από τους κατοίκους της Γαλαάδ, είπε προς τον Αχαάβ: Ζει Κύριος ο Θεός του Ισραήλ, ενώπιον του οποίου παρίσταμαι, δεν θα υπάρξει κατά τα έτη αυτά ούτε δρόσος ούτε βροχή, παρά μόνον σύμφωνα με τον λόγο μου. Βασιλέων Α΄ 17:1.

Ο Χριστός μάς πληροφορεί στο βιβλίο του Λουκά ότι τα τρία έτη ήταν στην πραγματικότητα τριάμισι έτη.

Και είπε: Αληθώς σας λέγω, ουδείς προφήτης είναι δεκτός στην πατρίδα του. Αλλά επ' αληθείας σας λέγω, πολλές χήρες ήσαν εν τω Ισραήλ κατά τας ημέρας του Ηλία, όταν ο ουρανός έκλεισε επί τρία έτη και έξι μήνας, όταν μεγάλη πείνα ήτο καθ' όλην την γην· αλλά προς ουδεμίαν εξ αυτών εστάλη ο Ηλίας, ειμή εις τα Σάρεπτα της Σιδώνος, προς γυναίκα χήραν. Λουκάς 4:24–26.

Τα τριάμισι έτη έλαβαν χώρα στην εποχή του Αχαάβ και της Ιεζάβελ, προσδιορίζοντας έτσι τα τριάμισι προφητικά έτη από το 538 έως το 1798, όταν ο παπισμός, ο οποίος παριστάνεται ως Ιεζάβελ στην εκκλησία των Θυατείρων, εξουσίαζε κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες.

Πλην έχω ολίγα εναντίον σου, διότι ανέχεσαι τη γυναίκα Ιεζάβελ, η οποία λέγει ότι είναι προφήτισσα, και διδάσκει και πλανά τους δούλους μου να πορνεύουν και να τρώγουν ειδωλόθυτα. Και έδωσα εις αυτήν καιρό να μετανοήσει από την πορνείαν αυτής, και δεν μετενόησε. Ιδού, θέλω βάλει αυτήν εις κλίνην, και εκείνους που μοιχεύουν μετ' αυτής εις θλίψιν μεγάλην, εάν δεν μετανοήσουν από τα έργα αυτών. Και τα τέκνα αυτής θέλω θανατώσει με θάνατον· και θέλουσι γνωρίσει πάσαι αι εκκλησΐαι ότι εγώ είμαι ο ερευνών νεφρούς και καρδίας· και θέλω δώσει εις έκαστον από σας κατά τα έργα σας. Αποκάλυψις 2:20–23.

Το «διάστημα για να μετανοήσει» της Ιεζάβελ ήταν τριάμισι έτη στις ημέρες του Ηλία, και τριάμισι προφητικά έτη από το 538 έως το 1798 κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες του παπικού διωγμού. Η τιμωρία της Ιεζάβελ και των βασιλέων της Ευρώπης που διέπραξαν πορνεία μαζί της ήταν να ριφθούν σε κλίνη θλίψεως και ο θάνατος των τέκνων της. Υπήρχαν πιστές ψυχές κατά τους Σκοτεινούς Αιώνες, οι οποίες είχαν επίσης ριφθεί σε κλίνη θλίψεως, αλλά αυτές θα ζούσαν. Όταν ρίπτονταν στην κλίνη της θλίψεως, η έκβαση σε ζωή για τους πιστούς ή σε θάνατο για τους απίστους βασιζόταν στα «έργα» τους. Η κλίνη θλίψεως των πιστών παρήγε υπομονή και ζωή. Η κλίνη της θλίψεώς τους θα έπαυε προς το τέλος των τριάμισι ετών, ακριβώς πριν ο Ηλίας αφήσει τα Σάρεπτα για να προστάξει τον Αχαάβ να συγκαλέσει όλον τον Ισραήλ στο Όρος Κάρμηλος.

«Ο διωγμός της εκκλησίας δεν συνεχίστηκε καθ' όλη τη διάρκεια της περιόδου των 1260 ετών. Ο Θεός, με έλεος προς τον λαό Του, συντόμευσε τον χρόνο της πύρινης δοκιμασίας τους. Προλέγοντας τη “μεγάλη θλίψη” που επρόκειτο να επέλθει στην εκκλησία, ο Σωτήρας είπε: “Και εάν μη έκολοβώθησαν αί ημέραι εκείναι, ουκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ· διὰ δὲ τοὺς ἐκλεκτοὺς κολοβωθήσονται αἱ ημέραι εκείναι.” Ματθαῖος 24:22. Μέσω της επιρροής της Μεταρρύθμισης, ο διωγμός έλαβε τέλος πριν από το 1798.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 266, 267.

Η κρίση της «κλίνης θλίψεως» για τον παπισμό θα «θανατώσει τα τέκνα αυτής διά θανάτου», αλλά η κρίση της «κλίνης θλίψεως» περιείχε υπόσχεση ζωής για εκείνους των οποίων τα έργα αποδείκνυαν την πιστότητά τους, όπως εικονίζεται στον θάνατο του υιού της χήρας των Σαρεπτών.

Και συνέβη, μετά τα πράγματα ταύτα, ο υἱός της γυναικός, της κυρίας του οίκου, να αρρωστήσει· και η ασθένειά του ήταν τόσο βαρεία, ὥστε δεν ἔμεινε πνοή εν αὐτῷ. Και εἶπε προς τον Ηλίαν, Τι ἔχω ἐγὼ με σέ, ἄνθρωπε του Θεοῦ; ἤλθες προς ἐμέ διὰ να φέρεις την αμαρτία μου εἰς ἐνθύμησιν και να θανατώσεις τον υἱόν μου; Και εἶπε προς αὐτήν, Δος μοι τον υἱόν σου. Και ἔλαβεν αὐτόν ἀπό τον κόλπον αὐτῆς, και ἀνέβασεν αὐτόν εἰς το υπερῶον, ὅπου διέμενεν, και ἔθεσεν αὐτόν ἐπὶ της κλίνης αὐτοῦ. Και ἐβόησε προς τον Κύριον και εἶπε, Κύριε ο Θεός μου, ἐπέφερες ἄραγε και ἐπὶ την χήραν, μετά της οποίας παροικῶ, κακόν, θανατώσας τον υἱόν αὐτῆς; Και ἐξηπλώθη ἐπὶ το παιδίον τρεις φορές, και ἐβόησε προς τον Κύριον και εἶπε, Κύριε ο Θεός μου, δέομαί σου, ας ἐπανέλθῃ η ψυχὴ του παιδίου τούτου εἰς αὐτό πάλιν. Και ἤκουσεν ο Κύριος της φωνῆς του Ηλία· και η ψυχὴ του παιδίου ἐπανήλθεν εἰς αὐτό, και ἀνέζησε. Και ἔλαβεν ο Ηλίας το παιδίον, και κατήγαγεν αὐτό ἐκ του υπερῶου εἰς τον οἶκον, και ἔδωκεν αὐτό εἰς την μητέρα αὐτοῦ· και εἶπε ο Ηλίας, Ἰδοὺ, ο υἱός σου ζῆ. Και εἶπε η γυνὴ προς τον Ηλίαν, Τώρα ἐκ τούτου γνωρίζω ὅτι συ εἶσαι ἄνθρωπος του Θεοῦ, και ὅτι ο λόγος του Κυρίου ἐν τῷ στόματί σου εἶναι ἀλήθεια. Α΄ Βασιλέων 17:17–24.

Η χήρα αναγνώρισε ὅτι ο Ηλίας ήταν «άνθρωπος του Θεού», διότι «ο λόγος του Κυρίου» που ἐπανεφερε το παιδί της στη ζωή ήταν λόγος «αληθείας». Η τριμερῆς ἐνέργεια του Ηλία, με την οποία ἀπλώθηκε ἐπάνω στον γιο της χήρας, ἐγινε κατανοητὴ ἀπὸ τη χήρα ὡς ο «λόγος» στο στόμα του Ηλία ὡς «αλήθεια». Η εβραϊκὴ λέξι ‘emeth’ μεταφράζεται στο χωρίο ὡς «αλήθεια» και ἀντιπροσωπεύει τη δημιουργικὴ δύναμη του Ἄλφα και του Ωμέγα. Εἶναι η εβραϊκὴ λέξι που σχηματίζεται ἀπὸ το πρώτο, το δέκατο τρίτο και το τελευταίον γράμμα του εβραϊκοῦ ἀλφαβήτου, και ἀντιπροσωπεύει τη Δύναμη που μπορεῖ να ἐπαναφέρει τους νεκρούς στη ζωή.

Οι πιστοί, ὅπως ακριβῶς και οι ἄπιστοι, μέσα στο «διάστημα» του δοκιμαστικοῦ χρόνου που παριστάνεται ἀπὸ τα τριάμισι ἔτη, ἔλαβαν την κρίση μιας «κλίνης θλίψεως». Ο θάνατος υπήρξε το ἀποτέλεσμα για τα τέκνα της τάξεως που ἀκολούθησε την πόρνη, η οποία διέπραξε πορνεία και δίδαξε τα δόγματα του παγανισμοῦ. Ζωὴ δόθηκε στην ἄλλη τάξη, η οποία ἀκολούθησε τις οδηγίες του Ηλία και ἐπίστευσε στον Λόγο της «αληθείας».

Η χήρα εἶχε ἀκολουθήσει την ἐντολή του Ηλία να του φέρει λίγο νερό και να του δώσει λίγο ψωμί, και η υπακοή της στον λόγο του προφήτη ἀντιπροσωπεύει τους πιστούς στους Σκοτεινοὺς Αἰῶνες των Θυατείρων. (Αξίζει να σημειωθεῖ ὅτι ὅταν ο Ηλίας προστάζει τη χήρα να τον θρέψει πρώτα, και κατόπιν να θρέψει τον γιο της και τον εαυτό της, ἐκεῖνο που παριστάνεται εἶναι ὅτι ο Ηλίας εἶναι ο πρώτος που λαμβάνει την τροφή για να φάγει. Αυτός εἶναι ο πρώτος που λαμβάνει το

μήνυμα, και κατόπιν η εκκλησία.) Πληροφορούμεθα ότι τα έργα των πιστών ήσαν μεγαλύτερα στο τέλος παρά στην αρχή.

Και πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ἐν Θυατείροις γράψων· Τάδε λέγει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρός, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι με χαλκολίβανον· Γνωρίζω τὰ ἔργα σου, καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν διακονίαν, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου· καὶ ὅτι τὰ ἔσχατα εἶναι πλείονα τῶν πρώτων. Αποκάλυψις 2:18, 19.

Οι πιστοὶ ἐκδήλωσαν καλὰ «ἔργα» κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ «χρόνου» ποῦ δόθηκε στον παπισμὸ για να μετανοήσῃ, ἀλλὰ τὰ ἔργα τους στα ἔσχατα ἦταν «περισσότερα ἀπὸ τὰ πρώτα». Καθὼς ὁ «χρόνος» ἐφθάνε στο τέλος του, ὁ Χριστὸς ἀπέστειλε τον αυγερινὸ ἀστὲρα τῆς Μεταρρυθμίσεως, ὁ ὁποῖος ἀρχισε τὸ ἔργο του να μην ἀνέχεται πλέον τον παπισμὸ, ὁ ὁποῖος δίδασκε τὴν εκκλησία να «πορνεύει και να τρώγει εἰδωλόθυτα».

Και εἰς τον νικῶντα, και τον φυλάττοντα τὰ ἔργα μου ἕως τέλους, εἰς αὐτὸν θέλω δώσει ἐξουσίαν ἐπὶ των ἐθνῶν· και θέλει ποιμάνει αὐτοὺς ἐν ράβδῳ σιδηρᾷ· ὡς τὰ σκεῦη του κεραμέως θέλουσι συντριβεῖ εἰς θραύσματα· καθὼς και ἐγὼ ἔλαβον παρά του Πατρὸς μου. Και θέλω δώσει εἰς αὐτὸν τον ἀστὲρα τον πρωῖνόν. Ὅστις ἔχει οὖς, ἀς ἀκούσῃ τι λέγει το Πνεῦμα πρὸς τας εκκλησίας. Αποκάλυψις 2:26–29.

Ὁ Χριστὸς εἶχε «ὀλίγα τινὰ ἐναντίον» των πιστῶν κατὰ τὴν ἀρχὴ του «καιροῦ» ποῦ δόθηκε στον παπισμὸ για να μετανοήσῃ, διότι εἶχαν ἐπιτρέψει στην Ιεζάβελ, «ἥτις λέγει εαυτὴν προφήτιδα, να διδάσκει και να πλανᾷ τους δούλους μου, ὡστε να πορνεύωσι και να τρώγωσι εἰδωλόθυτα». Ἀλλὰ στο τέλος του «καιροῦ» οἱ πιστοὶ θα ἔπαυαν να ἀνέχονται ὡστε ὁ παπισμὸς να συνεχίζει τις ἀποπλανήσεις του.

«Κατὰ τον δέκατο τέταρτο αἰῶνα ἀνέτειλε στην Ἀγγλία ὁ “αυγερινὸς τῆς Μεταρρυθμίσεως”. Ὁ Ἰωάννης Οὐίκλιφ υπῆρξε ὁ πρόδρομος τῆς μεταρρυθμίσεως, ὄχι μόνο για τὴν Ἀγγλία, ἀλλὰ για ὁλόκληρη τὴ Χριστιανοσύνη. Ἡ μεγάλη διαμαρτυρία κατὰ τῆς Ρώμης, τὴν ὁποία του ἐπετράπη να ἐκφέρει, δὲν ἐπρόκειτο ποτέ να σιγήσει. Ἐκείνη ἡ διαμαρτυρία ἀνοίξε τον ἀγῶνα ποῦ ἐπρόκειτο να καταλήξει στη χειραφέτηση ἀτόμων, εκκλησιῶν και ἐθνῶν.» The Great Controversy, 80.

Ἡ τροφὴ ποῦ τρώγουν οἱ δούλοι του Θεοῦ εἶναι τὰ δόγματα ἢ τὸ μήνυμα ποῦ λαμβάνουν. Πορνεία εἶναι ἡ εκκλησία να χρησιμοποιεῖ τὴν κρατικὴ ἐξουσία για να ἐπιτύχει τὴν ἐπιβολὴ των εἰδωλολατρικῶν δογμάτων τῆς. Κατὰ τὸ «διάστημα» ποῦ δόθηκε στην Ιεζάβελ για να μετανοήσῃ, ἡ εκκλησία ἐφυγε στην ἔρημο για προστασία.

Και ἡ γυναίκα ἐφυγε στην ἔρημο, ὅπου ἔχει τόπο ἠτοιμασμένο ἀπὸ τον Θεό, για να τὴ τρέφουν ἐκεῖ χίλιες διακόσιες ἐξήντα ἡμέρες.... Καὶ δόθηκαν στη γυναίκα δύο πτέρυγες μεγάλου αετοῦ, για να πετᾷ ἐν τῇ ἔρημο, στον τόπο τῆς, ὅπου τρέφεται ἕναν καιρὸ και καιροὺς και ἡμισυ καιροῦ, μακριὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο του ὄφεως. Καὶ ὁ ὄφις ἐρίξε ἀπὸ τὸ στόμα του πίσω ἀπὸ τὴν γυναίκα νερὸ σαν ποταμὸ, για να τὴν παρασύρει ὁ ποταμὸς. Καὶ ἡ γῆ βοήθησε τὴν γυναίκα, και ἡ γῆ ἀνοίξε τὸ στόμα τῆς και κατάπιε τον ποταμὸ, τον ὁποῖο ὁ δράκων ἐρίξε ἀπὸ τὸ στόμα του. Αποκάλυψη 12:6, 14–16.

Κατά τον καιρό του διωγμού από την Ιεζάβελ και τον Αχαάβ, ο Οβδιού αντιπροσώπευε την προστασία που παρεχόταν από την έρημο κατά τον καιρό της παπικής κυριαρχίας.

Και ἐκάλεσεν ὁ Ἀχαάβ τὸν Ἀβδιού, ὃς ἦτο ἐπὶ τοῦ οἴκου αὐτοῦ. (Ὁ δὲ Ἀβδιού ἐφοβεῖτο σφόδρα τὸν Κύριον· διότι, ὅτε ἡ Ἰεζάβελ ἐξωλόθρευε τοὺς προφήτας τοῦ Κυρίου, ὁ Ἀβδιού ἔλαβε ἑκατὸν προφήτας καὶ ἔκρυσεν αὐτοὺς ἀνὰ πενήκοντα εἰς σπήλαιον, καὶ ἔτρεφεν αὐτοὺς μὲ ἄρτον καὶ ὕδωρ.) Γ΄ Βασιλέων 18:3, 4.

Το ἔργο του Αβδιού να αποκρύψει τους προφήτες ανά πενήντα μέσα σε σπήλαια είναι το σύμβολο του τόπου στην έρημο που είχε ετοιμαστεί από τον Θεό για να τρέφει τους πιστούς, οι οποίοι αρνήθηκαν να φάνε τα δόγματα του παπισμού και οι οποίοι επίσης αρνήθηκαν να αποδεχθούν την ανίερη σχέση που παριστάνεται από την πορνεία της με τους βασιλείς της Ευρώπης. Το χρονικό διάστημα κατά το οποίο ο Ηλίας είχε κατευθυνθεί προς τη χήρα των Σαρεπτών για τροφή και προστασία από την Ιεζάβελ και τον Αχαάβ, ήταν το χρονικό διάστημα κατά το οποίο η εκκλησία έφυγε στην έρημο, και ο τόπος που είχε ετοιμαστεί γι' αυτούς από τον Θεό παριστανόταν από το ἔργο του Αβδιού.

Ο τόπος της κρύψεως του Ηλία στα Σάρεπτα, που στα εβραϊκά ονομάζεται «Σαρεπτά», σημαίνει καθαρισμός. Όταν ἔληξε ο χρόνος που είχε δοθεί στην Ιεζάβελ για να μετανοήσει, ο Ηλίας πήγε στον Αβδιού και κάλεσε τον Αχαάβ να συγκαλέσει όλον τον Ισραήλ στο Κάρμηλο.

Και ἐνῶ ὁ Οὐαδίας ἦταν καθ' ὁδόν, ἰδοὺ, ὁ Ηλίας τὸν συνάντησε· καὶ τὸν γνώρισε, καὶ ἔπεσε κατὰ πρόσωπον, καὶ εἶπε· Ἐσύ εἶσαι ὁ κύριός μου Ηλίας; Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀποκρίθηκε· Ἐγὼ εἶμαι· πῆγαινε, πες στὸν κύριό σου· Ἰδοὺ, ὁ Ηλίας εἶναι ἐδῶ. 1 Βασιλέων 18:17, 18.

Ο καιρός του Ηλία με τη χήρα των Σαρεπτών συμβολίζει τους Σκοτεινούς Αιώνες. Στην αφήγηση του Ηλία και της χήρας, εκείνη συνέλεγε δύο ξύλα, διότι επρόκειτο να πεθάνει. Μια χήρα στην προφητεία είναι μια εκκλησία, και εκείνη αντιπροσώπευε την εκκλησία στην έρημο, η οποία επρόκειτο να πεθάνει.

Καὶ πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Σάρδεων γράψον· Ταῦτα λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ Πνεύματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· Γνωρίζω τὰ ἔργα σου, ὅτι ἔχεις ὄνομα ὅτι ζῆς, καὶ εἶσαι νεκρός. Γίνου ἄγρυπνος καὶ στήριξον τὰ λοιπὰ, ἃ μέλλουν νὰ ἀποθάνουν· διότι δὲν εὔρα τὰ ἔργα σου τέλεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἀποκάλυψις 3:1, 2.

Μάζευε «δύο ξύλα» και ετοιμαζόταν για τον θάνατό της, όταν ο Ηλίας τη διέκοψε.

Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου πρὸς αὐτόν, λέγων· Σηκώθητι, πορεύθητι εἰς Σαρεπτά τῆς Σιδῶνος καὶ κατοίκησον ἐκεῖ· ἰδοὺ, ἔδωκα ἐντολὴν ἐκεῖ εἰς γυναῖκα χήραν νὰ σε τρέφῃ. Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐπορεύθη εἰς Σαρεπτά. Καὶ ὡς ἦλθεν εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως, ἰδοὺ, ἡ γυνὴ ἢ ἡ χήρα ἦτο ἐκεῖ συλλέγουσα ξύλα· καὶ ἐφώνησε πρὸς αὐτήν καὶ εἶπεν· Φέρε μοι, παρακαλῶ, ὀλίγον ὕδωρ ἐν σκεύει, διὰ νὰ πῖω. Καὶ ἐνῶ ἐπορεύετο διὰ νὰ τὸ φέρῃ, ἐφώνησε πρὸς αὐτήν καὶ εἶπεν· Φέρε μοι, παρακαλῶ, καὶ ἓνα μικρὸ τεμάχιον ἄρτου ἐν τῇ χειρί σου. Καὶ ἐκείνη εἶπεν· Ζῆ Κύριος ὁ Θεός σου, δὲν ἔχω πλακοῦντα, ἀλλὰ μόνον μίαν χουφτὰν ἀλεύρου εἰς τὸ πιθάριον καὶ ὀλίγον ἔλαιον εἰς τὴν λήκυθον· καὶ ἰδοὺ, συλλέγω δύο ξύλα, διὰ νὰ εἰσέλθω καὶ νὰ τὸ ἐτοιμάσω δι' ἐμέ καὶ διὰ τὸν υἱόν μου, διὰ νὰ φάγωμεν καὶ νὰ ἀποθάνωμεν. 1 Βασιλέων 17:8–12.

Η χήρα της Σαρεπτά συνέλεγε «δύο ξύλα». Η χήρα αντιπροσωπεύει τους πιστούς στον καιρό της Ιεζάβελ. Ο γιος της αντιπροσωπεύει εκείνους οι οποίοι, κατά τη διάρκεια της ιστορίας των Θυατείρων, πέθαναν με την υπόσχεση ότι θα αναστηθούν κατά την πρώτη ανάσταση.

Και είδα θρόνους, και εκάθισαν επάνω σε αυτούς, και τους εδόθη κρίσις· και είδα τας ψυχάς εκείνων οι οποίοι απεκεφαλίσθησαν διά την μαρτυρίαν του Ιησού και διά τον λόγον του Θεού, και οίτινες δεν προσεκύνησαν το θηρίον, ούτε την εικόνα αυτού, και δεν έλαβον το χάραγμα επί των μετώπων αυτών ή επί των χειρών αυτών· και ανέζησαν και εβασίλευσαν μετά του Χριστού χίλια έτη. Οι δε λοιποί των νεκρών δεν ανέζησαν έως ου ετελείωσαν τα χίλια έτη. Αύτη είναι η πρώτη ανάστασις. Μακάριος και άγιος εκείνος όστις έχει μέρος εις την πρώτη ανάστασιν· επί τούτων ο δεύτερος θάνατος δεν έχει εξουσίαν, αλλά θέλουσιν εισθαι ιερείς του Θεού και του Χριστού, και θέλουσι βασιλεύσει μετ' αυτού χίλια έτη. Αποκάλυψις 20:4–6.

Η χήρα αντιπροσωπεύει επίσης τους ολίγους στις Σάρδεις, οι οποίοι ήσαν άξιοι και στους οποίους δόθηκαν λευκά ιμάτια.

Έχεις όλίγα όνόματα και έν Σάρδεσιν, άτινα δέν έμόλυναν τὰ ιμάτιά των· και θέλουσι περιπατήσει μετ' έμοϋ έν λευκοίς, διότι είναι άξιοι. Ό νικων, οϋτος θέλει ένδυθη λευκά ιμάτια· και δέν θέλω έξαλείψει τὸ όνομα αϋτοϋ έκ τοϋ βιβλίου τῆς ζωῆς, αλλά θέλω όμολογήσει τὸ όνομα αϋτοϋ έμπροσθεν τοϋ Πατρος μου και έμπροσθεν των άγγέλων αϋτοϋ. Αποκάλυψις 3:4, 5.

Εκείνοι που ανήκαν στην τέταρτη εκκλησία των Θυατείρων, οι οποίοι πέθαναν πιστά, και οι οποίοι αντιπροσωπεύονται από τον γιο της χήρας, έλαβαν λευκά ιμάτια στην πέμπτη σφραγίδα.

Και όταν ήνοιξε την πέμπτην σφραγίδα, είδον υποκάτω του θυσιαστηρίου τας ψυχάς των εσφαγμένων διά τον λόγον του Θεού, και διά την μαρτυρίαν την οποίαν είχαν· και έκραξαν μετά φωνής μεγάλης, λέγοντες· Έως πότε, Δέσποτα άγιε και αληθινέ, δεν κρίνεις και δεν εκδικείς το αίμα ημών από τους κατοικούντας επί της γης; Και εδόθη εις έκαστον εξ αυτών στολή λευκή· και ερρέθη προς αυτούς να αναπαυθώσιν έτι ολίγον καιρόν, έως ου συμπληρωθώσι και οι σύνδουλοι αυτών και οι αδελφοί αυτών, οι μέλλοντες να θανατωθώσι καθώς και αυτοί. Αποκάλυψις 6:9–11.

Στους μάρτυρες του Σκοτεινού Μεσαίωνα δόθηκαν λευκές στολές, και τους ειπώθηκε να αναπαυθούν στους τάφους τους, έως ότου μια άλλη ομάδα παπικών μαρτύρων θανατωνόταν, όπως είχαν θανατωθεί και εκείνοι. Είχαν φονευθεί από τον παπισμό κατά τη διάρκεια τριάμισι ετών, και τους είχε υποσχεθεί ότι ο παπισμός τελικά θα κρινόταν, αλλά όχι προτού μια δεύτερη ομάδα παπικών μαρτύρων φονευόταν, κατά τη διάρκεια της επικείμενης κρίσης του νόμου της Κυριακής. Η Αδελφή Ουάιτ συνδέει το αίτημα των μαρτύρων για κρίση επί του παπισμού με δύο περικοπές στο βιβλίο της Αποκάλυψης.

«Όταν ανοίχθηκε η πέμπτη σφραγίδα, ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής είδε σε όραμα κάτω από το θυσιαστήριο την ομάδα εκείνων που θανατώθηκαν για τον Λόγο του Θεού και τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού. Έπειτα ακολούθησαν οι σκηνές που περιγράφονται στο δέκατο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, όταν εκείνοι που είναι πιστοί και αληθινοί καλούνται να εξέλθουν από τη Βαβυλώνα. [Αποκάλυψη 18:1–5, παρατίθεται.]» Manuscript Releases, τόμος 20, 14.

Η δέκατη όγδοη κεφάλαιο της Αποκάλυψης, εδάφια ένα έως πέντε, αντιπροσωπεύει τις δύο φωνές του εδαφίου ένα και του εδαφίου τέσσερα. Η δεύτερη φωνή είναι το κάλεσμα εξόδου από τη Βαβυλώνα, και σηματοδοτεί την αρχή του διωγμού του νόμου της Κυριακής, όταν το ισχυρό κίνημα του τρίτου αγγέλου καλεί το άλλο ποιόνιο του Θεού να εξέλθει από τη Βαβυλώνα. Επίσης, τοποθετεί το χωρίο από την πέμπτη σφραγίδα στο άνοιγμα της έβδομης σφραγίδας.

«[Παρατίθεται η Αποκάλυψις 6:9–11.] Εδώ παρουσιάσθηκαν στον Ιωάννη σκηνές οι οποίες δεν ήσαν πραγματικές, αλλά εκείνες που επρόκειτο να υπάρξουν σε μία μελλοντική χρονική περίοδο.»

«Η Αποκάλυψις 8:1–4 παρατίθεται.» Manuscript Releases, τόμος 20, 197.

Στο όγδοο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, εδάφια ένα έως τέσσερα, ανοίγεται η έβδομη σφραγίδα.

Και ότε ήνοιξε την έβδομην σφραγίδα, έγένετο σιγή εν τῷ ουρανῷ ώς ήμίωρον. Και είδον τούς έπτά άγγέλους οίτινες ίσαντο ένώπιον του Θεού, και έδόθησαν εις αυτούς έπτά σάλπιγγες. Και άλλος άγγελος ήλθε και έστάθη επί του θυσιαστηρίου, έχων χρυσοῦν θυμιατήριον· και έδόθη εις αυτόν θυμιάματα πολλά, ίνα τὰ προσφέρη μετά των προσευχῶν πάντων των άγιων επί τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ένώπιον του θρόνου. Και ό καπνός των θυμιαμάτων, ό έλθων μετά των προσευχῶν των άγιων, άνέβη ένώπιον του Θεού εκ της χειρός του άγγέλου. Αποκάλυψις 8:1–4.

Οι προσευχές των μαρτύρων του Σκοτεινού Μεσαίωνα, οι οποίοι στην πέμπτη σφραγίδα ζητούν να επιφέρει ο Θεός κρίση επάνω στην πόρνη που πορνεύει με τους βασιλείς της γης, ανέρχονται «ένώπιον του Θεού» όταν ανοίγεται η έβδομη σφραγίδα. Η Θεόπνευστη μαρτυρία συσχετίζει το άνοιγμα της έβδομης σφραγίδας με τη δεύτερη φωνή της Αποκάλυψης δεκαοκτώ, διότι κατά τη δεύτερη φωνή ο Θεός ενθυμείται τις ανομίες της, και τότε διπλασιάζει την κρίση της. Μία φορά για τους μάρτυρες του Σκοτεινού Μεσαίωνα, και μία φορά για το λουτρό αίματος της κρίσεως του νόμου της Κυριακής.

Και ήκουσα άλλην φωνήν εκ του ουρανού, λέγουσαν· Εξέλθετε εξ αυτής, ο λαός μου, διά να μη συμμετάσχητε εις τας αμαρτίας αυτής και διά να μη λάβητε εκ των πληγῶν αυτής. Διότι αι αμαρτίαι αυτής έφθασαν έως του ουρανού, και ο Θεός ενεθυμήθη τας ανομίας αυτής. Ανταποδώσατε εις αυτήν καθώς και αυτή ανταπέδωκεν εις εσάς, και διπλασιάσατε εις αυτήν διπλά κατά τα έργα αυτής· εν τω ποτηρίῳ το οποίον εγέμισε, γεμίσατε εις αυτήν διπλά. Αποκάλυψις 18:4–6.

Οι ολίγοι στις Σάρδεις που δεν μόλυναν τα ιμάτιά τους αντιπροσωπεύουν εκείνους που εξήλθαν από την ιστορία των Θυατείρων, η οποία έληξε το 1798. Αντιπροσωπεύονται από τη χήρα των Σαρεπτών, μια χήρα η οποία επρόκειτο να μεταβεί στον γάμο το 1844.

«Η έλευση του Χριστού ως Αρχιερέως μας στα Άγια των Αγίων, για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου, η οποία τίθεται ένώπιον μας στο Δανιήλ 8:14· η έλευση του Υιού του ανθρώπου προς τον Παλαιόν των Ημερών, όπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 7:13· και η έλευση του Κυρίου στον ναό Του, η οποία προελέχθη από τον Μαλαχία, είναι περιγραφές του ίδιου γεγονότος· και τούτο παριστάνεται επίσης από την έλευση του νυμφίου στον γάμο, όπως περιγράφεται από τον Χριστό στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο Ματθαίον 25.» The

Η χήρα ετοιμάζε το τελευταίο της δείπνο πριν από τον θάνατό της, όταν ο Ηλίας την πρόσταξε να τον υπηρετήσει. Αυτή απεικονίζει τους πιστούς ολίγους στα Θυάτειρα, οι οποίοι μεταβαίνουν στους πιστούς ολίγους στις Σάρδεις που συνέλεξαν «δύο ξύλα» για «φωτιά».

Τα «δύο ραβδιά» αντιπροσωπεύουν αμφοτέρους τους οίκους του αρχαίου Ισραήλ, οι οποίοι καταπατήθηκαν από τον παγανισμό και έπειτα από τον παπισμό, αλλά επρόκειτο να συναχθούν μαζί και να ενωθούν ως «ένα ραβδί», μέσα στην ιστορία από το 1798 έως το 1844.

Και έγινε πάλιν λόγος Κυρίου προς εμέ, λέγων· Σύ δε, υιέ ανθρώπου, λάβε εις σεαυτόν μίαν ράβδον, και γράψον επ' αυτής· Διά τον Ιούδαν, και διά τους υιούς Ισραήλ, τους συντρόφους αυτού· έπειτα λάβε άλλη ράβδον, και γράψον επ' αυτής· Διά τον Ιωσήφ, την ράβδον του Εφραΐμ, και διά πάντα τον οίκον Ισραήλ, τους συντρόφους αυτού· και ένωσον αυτάς την μίαν με την άλλην εις μίαν ράβδον· και θέλουσι γείνει μία εις την χειρά σου. Και όταν οι υιοί του λαού σου σοι λαλήσωσι, λέγοντες· Δεν θέλεις αναγγείλει εις ημάς τι σημαίνουσι ταύτα διά σε; ειπέ προς αυτούς· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, εγώ θέλω λάβει την ράβδον του Ιωσήφ, ήτις είναι εν τη χειρί του Εφραΐμ, και τας φυλάς του Ισραήλ, τους συντρόφους αυτού, και θέλω θέσει αυτούς μετ' αυτού, μετά της ράβδου του Ιούδα, και θέλω κάμει αυτάς μίαν ράβδον, και θέλουσιν είσθαι μία εν τη χειρί μου. Και αι ράβδοι, επί των οποίων γράφεις, θέλουσιν είσθαι εν τη χειρί σου ενώπιον των οφθαλμών αυτών. Και ειπέ προς αυτούς· Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Ιδού, εγώ θέλω λάβει τους υιούς Ισραήλ εκ μέσου των εθνών, όπου υπήγον, και θέλω συνάξει αυτούς εκ πανταχόθεν, και θέλω φέρει αυτούς εις την γην αυτών· και θέλω κάμει αυτούς έθνος εν εν τη γη, επί των ορέων του Ισραήλ· και εις βασιλεύς θέλει είσθαι βασιλεύς εις πάντας αυτούς· και δεν θέλουσιν είσθαι πλέον δύο έθνη, ουδέ θέλουσι διαιρεθή πλέον εις δύο βασίλεια· ουδέ θέλουσι μιανθή πλέον με τα είδωλα αυτών, ουδέ με τα βδελύγματα αυτών, ουδέ με πάσας τας παραβάσεις αυτών· αλλά θέλω σώσει αυτούς εκ πασών των κατοικιών αυτών, εις τας οποίας ημάρτησαν, και θέλω καθαρίσει αυτούς· και θέλουσιν είσθαι λαός μου, και εγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών. Και ο δούλος μου Δαβίδ θέλει είσθαι βασιλεύς επ' αυτούς· και πάντες θέλουσιν έχει ένα ποιμένα· θέλουσι περιπατεί επίσης εν ταις κρίσεσί μου, και θέλουσι φυλάττει τα διατάγματά μου, και εκτελεί αυτά. Και θέλουσι κατοικεί εν τη γη, την οποίαν έδωκα εις Ιακώβ τον δούλον μου, όπου κατώκησαν οι πατέρες σας· και θέλουσι κατοικεί εν αυτή, αυτοί και τα τέκνα αυτών και τα τέκνα των τέκνων αυτών, εις τον αιώνα· και ο δούλος μου Δαβίδ θέλει είσθαι άρχων αυτών εις τον αιώνα. Και θέλω κάμει μετ' αυτών διαθήκην ειρήνης· αύτη θέλει είσθαι διαθήκη αιώνιος μετ' αυτών· και θέλω στερεώσει αυτούς, και πληθύνει αυτούς, και θέλω θέσει το αγιαστήριόν μου εν τω μέσω αυτών εις τον αιώνα. Και η σκηνή μου θέλει είσθαι μετ' αυτών· ναι, εγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου. Και τα έθνη θέλουσι γνωρίσει ότι εγώ ο Κύριος αγιάζω τον Ισραήλ, όταν το αγιαστήριόν μου ήναι εν τω μέσω αυτών εις τον αιώνα. Ιεζεκιήλ 37:15–28.

Όταν ο Ηλίας εγκαταλείπει τη Σαρεπτά για να καλέσει τον Αχαάβ και ολόκληρο τον Ισραήλ στο όρος Κάρμηλος, η εκκλησία της χήρας, η οποία είχε καταφύγει στην έρημο, συνέλεγε δύο ξύλα για τη φωτιά που εξαγνίζει τη χήρα πριν από τον γάμο στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η σύναξη των δύο ξύλων είναι η σύναξη του Μιλλεριτικού κινήματος, η οποία συντελείται κατά την τελευταία περίοδο των εξήντα πέντε ετών που προσδιορίζεται στο Ησαΐας επτά. Το βόρειο βασίλειο υπέστη

την κατάρα του Μωυσή από το 723 π.Χ. έως το 1798, και το νότιο βασίλειο υπέστη την ίδια κατάρα από το 677 π.Χ. έως το 1844. Το 1844, οι πνευματικοί απόγονοι εκείνων των δύο κυριολεκτικών εθνών συνάχθηκαν μαζί ως ένα ξύλο, ή ένα έθνος.

Εάν τίποτε άλλο, ο Ιεζεκιήλ ορίζει τα δύο ραβδιά ως δύο έθνη, τα οποία γίνονται ένα έθνος.

Διότι κεφαλή τῆς Συρίας εἶναι ἡ Δαμασκός, καὶ κεφαλή τῆς Δαμασκοῦ ὁ Ρασίν· καὶ ἐντὸς ἐξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ὁ Ἐφραὶμ θέλει συντριβῆ, ὥστε νὰ μὴ εἶναι λαός. Καὶ κεφαλή τοῦ Ἐφραὶμ εἶναι ἡ Σαμάρεια, καὶ κεφαλή τῆς Σαμαρείας ὁ υἱὸς τοῦ Ρεμαλία. Ἐὰν δὲν πιστεύσητε, βεβαίως δὲν θέλετε στερεωθῆ. Ἡσαΐας 7:8, 9.

Εάν δεν πιστεύσουμε την προφητεία των εξήντα πέντε ετών, δεν θα στερεωθούμε.

Θα συνεχίσουμε να παρουσιάζουμε τον συμβολισμό του Ηλία στο επόμενο άρθρο.